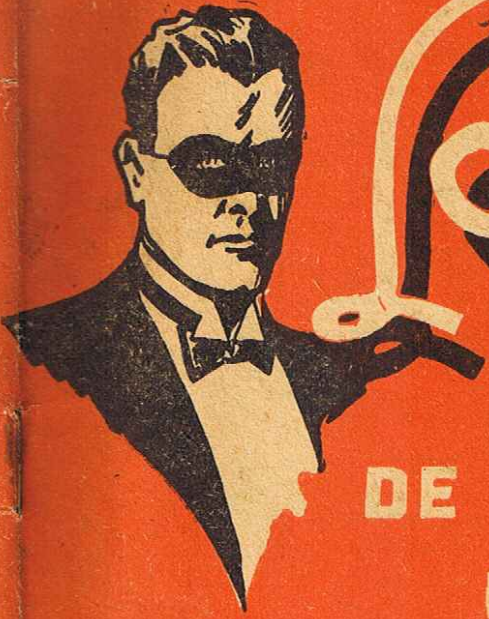

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Vrouwelijk Lokaas

Nr 2121

NEDERLAND : 40 Ct
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

VROUWELIJK LOKAAS

HOOFDSTUK I.

HET COMLOT

Het was omstreeks half drie in de namiddag, toen een huurauto stil hield voor een tamelijk groot huis, in de 43ste Straat te New York gelegen.

Een heer stapte uit het voertuig, blijkbaar tot de betere standen behorend, want hij was goed gekleed en zijn kledingstukken waren waarschijnlijk door een meester in het vak gesneden.

Vóór de man uit de taxi stapte, had hij uit het portierraampje gekeken, en zich daarna door een blik uit het achterruitje overtuigd, dat de auto niet door een ander voertuig van dezelfde soort gevolgd was.

Toen pas stapte hij uit, betaalde de chauffeur, wierp nogmaals een snelle blik om zich heen en stond een ogenblik in gedachten verzonken stil, terwijl hij aan de gitzwarte baard plukte, waarvan de punt hem tot ver over de borst reikte.

Hij keek de auto na, totdat deze zich weer verwijderd had en ging toen snel langs het tegelpad, dat door een voortuin leidde, op de voordeur toe van het huis, waarvoor de auto had stilgestaan.

Hij schelde aan en even daarna werd de deur geopend door een bediende in een stemmige, deftige livrei.

— Is uw meester thuis, vriend? vroeg de bezoeker.

— Ja mijnheer, ik geloof echter, dat hij op het punt staat uit te gaan.

— Dien mij dan spoedig aan, ik moet hem over een zeer dringende zaak spreken.

— Uw naam, als ik u verzoeken mag?

— Zeg maar dat er een oude vriend uit Londen is, ik zou mijnheer Whitacre gaarne verrassen.

Zonder verder iets te zeggen, liet de bediende de bezoeker binnen en ging hem voor naar een ontvangkamer, waarvan de beide brede ramen op de verkeersweg uitzagen, die dwars door een zeer groot park voerde, waar de huizen ver uit elkaar gelegen waren.

Daarop verwijderde hij zich, om een ogenblik later weer terug te keren, met het verzoek hem te willen volgen.

Hij bracht de bezoeker met het bleke gelaat langs een monumentale trap tot voor de deur van een vertrek op de eerste verdieping en maakte toen met een lichte buiging voor hem plaats.

Even later stond de man met de zwarte baard in een ruim vertrek, dat als werkkamer was ingericht.

Dicht bij een der ramen stond een fraai notenhouten schrijfbureau.

De heer des huizes, Michael Whitacre, had er blijkbaar zoeven aan zitten schrijven en was nu opgestaan, om de bezoeker te begroeten. Er lag een trek van nieuwsgierigheid op zijn gelaat, maar deze veranderde in verbazing, toen hij de bezoeker zag.

— Pardon, mijnheer, ik ken u niet, riep hij uit. De bediende zei mij, dat ik een oude vriend moest verwachten, maar ik weet werkelijk niet, hoe ik u zou moeten noemen.

De verbazing van Whitacre zou echter nog toenemen, want nu ging de bezoeker op de punten van zijn voeten lopend, naar de deur, opende ze plotseling, overtuigde zich, dat de bediende niet meer aanwezig was, deed toen de deur weer dicht, trad tot midden in het vertrek, waarbij hij de blik uit zijn grijsgroene ogen steeds op de ander gevestigd hield, nam het bovenlid van zijn rechteroog voorzichtig tussen wijevin-

ger en duim van zijn rechterhand, waarop hij een paar maal over het benedenlid wreef, als iemand, die een stofje uit zijn oog wil verwijderen.

De uitwerking van dit zonderlinge gebaar was verrassend.

Whitacre slaakte een lichte kreet, half van vreugde, half van schrik, en dadelijk gaf hij antwoord, hij zette de uitgestrekte wijsvinger van de linkerhand tegen de linkerslaap, juist als iemand, die zich een kogel door het hoofd wil jagen.

Toen sprak de bezoeker op droge toon:

— Al ben ik dan geen oud vriend van u, wij kennen elkaar tenminste!

— Uw naam? vroeg Whitacre zacht.

— Ik ben Dr. Fox.

— Wat, zijt gij het, meester. De chef van het geduchte genootschap van de «Gouden Sleutel»? riep Whitacre verast uit.

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, bracht de man met het bleke gezicht beide handen naar zijn hoofd en nam met een vlugge beweging de zwarte pruik en de zwarte baard af, die hem onherkenbaar hadden gemaakt.

— Ja, gij zijt het wel degelijk, riep nu Whitacre uit, terwijl hij achter zijn tafel vandaan kwam, om Dr. Fox de hand toe te steken.

— Ik ben blij, dat gij mij nu herkent, antwoordde Dr. Fox kortaf. Gij zult nu wel inzien, dat gij de revolver niet zult behoeven, waarvan ik daar de kolf zie uitgluren onder een stapeltje papieren op de schrijftafel.

— Men moet voorzichtig zijn wanneer met lid van de bende van het Kwade Oog is, dan moet men met verrassingen rekening houden. Het ware immers mogelijk geweest, dat «de oude vriend» een detective bleek te zijn, die op de hoogte was gekomen van mijn dubbel leven?

— Volkomen waar, mijnheer Whitacre! Ik denk er dan ook niet aan u die voorzorgsmaatregelen kwalijk te nemen. Alleen is het zeer gewenst, dergelijke wapens tot het laatste ogenblik aan het oog van mogelijke tegenstanders te onttrekken. En nu zal ik zo vrij

zijn, u het doel van mijn komst uiteen te zetten!

— Ik verlang niets liever, dokter Fox, hernam Whitacre, terwijl hij haastig een stoel bijschoof voor de bezoeker en hem een kistje sigaren voorhield.

— Als gij de waarheid zoudt zeggen, dan zoudt gij moeten erkennen, niet te weten, hoe ik hier kom, nietwaar?

— Gij hebt het bijna geraden, Dr. Fox! hernam Whitacre glimlachend. Het enige wat ik weet, is dat gij op uiterst bekwame wijze uit de gevangenis te Londen hebt weten te ontsnappen, en dat gij kans hebt gezien, als stoker vermomd naar New York over te steken, dat alles heb ik vernomen van enige medeleden!

— Gij weet dus misschien ook, met welk doel ik juist hierheen kwam? vervolgde Dr. Fox langzaam.

— Men heeft mij gezegd, dat gij de strijd wilt aanbinden met John Raffles, die op het ogenblik hier moet zijn.

— Hier moet zijn? Hij is hier! riep Dr. Fox op heftige toon. Hij is de oorzaak geweest, dat ik een uur geleden op het punt stond gearresteerd te worden in het hotel, waar ik mijn intrek had genomen. En wanneer ik niet de voorzorgsmaatregel had genomen, een spiegel voor het raam in mijn logeerkamer aan te brengen, waardoor ik de ingang van het hotel voortdurend in het oog kon houden, dan zou ik nu niet tegenover u zitten.

Dr. Fox had de vuisten gebald, terwijl hij deze woorden op sissende toon uitsprak, waarbij zijn ogen een felle glans van woede en wraakzucht kregen.

Hij wist zich echter aanstonds te beheersen en vervolgde op geheel andere toon:

— Luister eens, Whitacre, gij weet, wat het Genootschap van de Gouden Sleutel is: een van de best georganiseerde en machtigste bonden van de gehele wereld, waarbij de voornaamste misdadigersbenden van Europa, India en de Verenigde Staten van Noord Amerika zijn aangesloten. Alleen de bende van het Kwade Oog, waartoe ook

gij behoort, maakt daar nog geen deel van uit, maar ik hoop en verwacht, dat ook gij u spoedig onder onze vanden zult scharen! In ieder geval zal het u niet onbekend zijn, dat zelfs de luitenants en kapiteins van het Kwade Oog reeds thans gehoorzaamheid verschuldigd zijn aan de chef van het genootschap, dat ik zoeven noemde, dus aan mij!

Whitacre knikte bevestigend en zei toen vol ontzag:

— Dat weet ik, meester en ik behoef u slechts te zeggen, dat gij over mij en mijn huis kunt beschikken.

— Daar rekende ik ook op, toen ik na mijn vlucht mijn schreden hierheen richtte! hernam Fox droogjes. Uw huis is groot, het heeft een geheime uitgang, kortom het is voortreffelijk geschikt om er gedurende een paar dagen een vluchteling te verbergen. Zijn uw bedienden te vertrouwen?

— Mijn bedienden? Maar gij denkt toch niet, meester, dat zij tot de bende behoren. Ik heb de onnozelle domoren uitgezocht, welke er maar te krijgen waren.

— En de handel in blanke slavinnen schijnt nog altijd goed te renderen, hernam Fox, terwijl hij een blik in het rond wierp en naar de fraaie, kostbare meubelen keek.

— Ik heb geen klagen!

— Heeft men u nog nooit gewantrouwd?

— Nog nooit! Men ziet in mij slechts de deftige, schatrijke hooggeachte Whitacre, haha!

— Zoveel te beter, des te veiliger zal ik bij u zijn! Gij laat mij bij uw bedienden doorgaan voor een goede vriend, die u is komen bezoeken en als er een paar dagen zijn verstreken, en de lucht is weer zuiver, dan kan ik een ander verblijf zoeken! En gedurende mijn oponthoud zullen wij dan eens beraadslagen over de middelen, om die vervloekte John Raffles te pakken te kunnen krijgen.

— Gij denkt dus werkelijk, dat gij het aan hem te wijten hebt, dat men u bijna gearresteerd had?

— Aan wie anders? riep Dr. Fox toornig uit. Hij was de enige, die kon weten, dat ik mijn intrek in het Creston Hotel had genomen! Hij zelf of een van zijn twee helpers moet mij gevolgd zijn, hoe dan ook, hij heeft zelfs de politie gewaarschuwd, en ik herhaal: als ik de zes schooiers in hun auto niet had zien aankomen, dan hadden ze mij in mijn kamer overvallen, terwijl ik daar zat te lunchen! Ik heb een kellner en de portier overhoop moeten schieten, die mij wilden tegenhouden, en ik ben dadelijk tussen de menigte verdwenen! Ik ben op een autobus gesprongen en op een stille plek van een der voorsteden heb ik mijn valse baard en pruik te voorschijn gehaald, die ik in de voering van mijn overjas verborgen had en pas toen kon ik het wagen, hierheen te komen.

Beide mannen bleven een ogenblik zwijgend tegenover elkaar zitten.

De een zowel als de ander begreep volkomen het gevaar, waarin hij verkeerde.

Nadat de beide mannen enige tijd in gedachten verzonken hadden gezeten, begon Fox weer :

— Als gij weet, wie en wat John Raffles is, Whitacre, dan zult gij wel met mij instemmen, als ik zeg, dat die man teveel is op deze wereld. Hij levert een

voortdurend en zeer ernstig gevaar voor ons allen op. Wat mij persoonlijk aangaat, ik kan niet rustig adem halen, vóór Raffles uit de weg geruimd is. En daarom ben ik vooral naar u gekomen, omdat ik meen, dat gij mij het wapen kunt leveren om die man eindelijk onschadelijk te maken!

Terwijl hij dit zei had Fox de ander een loerende blik toegeworpen.

Whitacre keek hem enigszins verwonderd aan, en zei toen langzaam :

— Natuurlijk ben ik volkomen bereid, u van dienst te zijn, want ook ik zie zeer goed in, dat wij ons tot iedere prijs van die vijand moeten ontdoen, die geheel alleen minstens evenveel waard is als een leger politiebeambten. Alleen begrijp ik niet goed, waarom juist ik door u ben uitverkoren, om u bij uw plannen de behulpzame hand te bieden!

— Ik zal u niet lang in onzekerheid laten, hernam Fox, steeds met dezelfde gluisperige blik in zijn grijsgroene ogen. Gij hebt immers de beschikking over zeer schone vrouwen?

— Dat zou ik menen! riep Whitacre trots uit.

— Dat wist ik! Welnu, door middel van de vrouwen moeten wij ditmaal trachten Raffles aan handen en voeten te binden!

HOOFDSTUK II.

DE VROUW IN HET SPEL

Michael Whitacre keek Dr. Fox geruime tijd strak aan, voor hij hoofdschuddend zei:

— Duid het mij niet ten kwade, meester, maar naar hetgeen ik van John Raffles heb gehoord, is hij er zeker de man niet naar, zich door een paar schone vrouwenarmen te laten vangen.

— Raffles zelf zeker niet, hernam Fox langzaam, na een lange haal aan zijn sigaar te hebben gedaan, maar hij heeft twee mannen, die hem helpen en in nood en dood bijstaan en ik denk toch wel niet, dat die evenals hij van marmer zullen zijn! Welnu, als een hunner maar eerst onder de bekoring van 'n verleidelijke vrouw komt dan zal hij voor ons te winnen zijn! Tegen een felle passie is niets bestand! Geen vriendschap, geen trouw, geen jarenlange verknochtheid! Door het schroeiend vuur van een hartstochtelijke liefde wordt dit alles weggebrand. Haha! hoe vindt ge mijn plannetje, mijn waarde?

— Het is geniaal! riep Whitacre opgewonden uit.

— Gij zoudt mij dus aan zulk een vrouw kunnen helpen?

— Ja, zulk een vrouw ken ik! riep Whitacre uit, wiens ogen begonnen te schitteren.

— Maar is zij onze zaak toegedaan?

— Tot in de dood.

— Hoe is haar naam?

— Jessy Kelvin.

— Oefent zij een bepaald beroep uit?

— Neen. Zij is de weduwe van een

rijke fabrikant, die haar een groot fortuin naliet, maar haar avontuurlijke geest bracht haar op onze weg en zij heeft reeds enige malen, als man verkleed, aan onze nachtelijke ondernemingen deel genomen en ik verzeker u, dat die niet zonder gevaar waren!

— Haar leeftijd?

— Zes en twintig jaar.

— Is zij waarlijk knap?

— Knap? Zij is een schoonheid, zoals er maar weinigen zijn.

— Zou ik haar nog heden kunnen spreken?

— Over een half uur, als gij wilt!

— Gij kunt haar dus thans bereiken?

— Zeker; een telefoontje zal voldoende zijn. Wij zijn nog al tamelijk goede vrienden met elkaar, ik ben een paar malen in de gelegenheid geweest haar een goede slag te laten slaan! riep Whitacre grijnslachend uit.

— Wees dan zo goed, haar te waarschuwen en als zij thuis is, verzoek haar dan dadelijk hier te komen! hernam Dr. Fox. Hoe eerder wij met onze plannen een aanvang maken, hoe beter het voor ons zelve zal zijn! Maar zeg haar, dat zij een gesloten auto neemt en zich zo mogelijk sluiert. Onze tegenstanders zijn bijzonder sluw en hoe meer wij in het verborgen kunnen werken, hoe beter de uitslag zal zijn!

Whitacre had zich reeds naar zijn schrijftafel begeven en had de telefoon ter hand genomen.

Hij sprak enige ogenblikken in het toestel en legde de hoorn tenslotte met een tevreden gezicht weer op de haak.

— Zij komt! riep hij handenwrijvend uit. Het is juist een kolfje naar haar hand!

De beide schavuiten spraken nog geruime tijd door over de voor hen zo belangrijke onderwerpen, totdat diezelfde bediende met het onnozele gelaat, die Dr. Fox had binnen gelaten, op de deur klopte.

De beide mannen werden in hun gesprek niet verrast, want de bediende had zijn komst reeds van verre aangekondigd, wel te verstaan, zonder er zelf iets van te weten.

Want in de gang, op ongeveer tien meters afstand van de deur der werkkamer, bevond zich een plank, die een weinig los lag, en die, wanneer men er op trapte, een electrisch contact inschakelde, waardoor in de werkkamer een zacht belletje rinkelde.

Fox en Whitacre spraken dan ook over koetjes en kalfjes, met het meest uitgestreken gezicht van de wereld, toen de bediende binnentrad en het bezoek aankondigde van mevrouw Kelvin.

— Laat madame binnen komen! beval Whitacre.

De bediende ging heen en een ogenblik later trad een vrouw binnen, die blijkbaar zoeven haar voile had teruggeworpen en waarvan met recht mocht worden getuigd, dat zij een mooie vrouw was.

Zij was tamelijk groot en had de gestalte van een Juno.

In het zuiver ovale gelaat schitterden een paar donkere, eigenaardig fonkelende ogen.

Haar lippen waren kersrood en bijzonder schoon gevormd.

De wenkbrauwen waren onberispelijk getrokken en van een diepzwarte kleur, de neus zou niet hebben misstaan in het

gelaat van een Griekse godin, en het hoofd werd gedragen met een vorstelijke gratie.

Maar toch, hoe schoon deze vrouw ook was, men gevoelde in haar nabijheid een zonderlinge afkeer, zoals in tegenwoordigheid van gevaarlijke giftslangen, die met schitterende kleuren het oog menigmaal bekoren.

Niettemin ging er een betovering van haar uit, waaraan het moeilijk zou vallen weerstand te bieden.

Dr. Fox was langzaam opgerezen en bekeek de jonge vrouw, zoals hij in een museum een zeer kostbaar kunstvoorwerp zou hebben beschouwd.

Hij wilde zich van deze vrouw bedienen als van een voorwerp tot voldoening zijner wraakzucht en zo zeer had deze man zijn zinnen en zijn wil in zijn macht dat hij volkomen koel bleef bij de aanschouwing van zo veel bekoorlijkheid.

Toch moest hij zichzelf bekennen, dat hij nimmer in zijn leven een vrouw had ontmoet, zo schoon als deze.

Hij had haar een ogenblik zwijgend opgenomen, midden in 't vertrek staande, terwijl de jonge vrouw langzaam naderbij was gekomen.

Zij keek een weinig verwonderd van Whitacre naar Dr. Fox en vroeg tenslotte:

— Zoudt gij mij willen zeggen, Whitacre, waarom gij mij eigenlijk hier hebt laten komen?

— Daarop zal Dr. Fox, de meester, u zelf een antwoord geven, Jessie, antwoordde Whitacre terwijl hij een stoel voor de bezoeker aanschoof.

Fox was nu ook naderbij gekomen en begon:

— Gij kent mij zeker niet, madame?

— Neen, meester, maar ik heb natuurlijk vaak over u horen spreken! antwoordde Jessie Kelvin, terwijl zij de blik van haar grote fluweelzwarte ogen op het gelaat van de chef gevestigd hield. En ik wil u eerlijk zeggen, dat het mij groot genoeg doet, kennis met u te maken!

— Laat mij dit compliment beantwoorden met de opmerking, madame, dat gij de schoonste vrouw zijt, welke ik tot dusver heb ontmoet! Als gij mij kende, dan zoudt gij weten, dat ik nooit een vleierij zeg; ik constateer hier eenvoudig een feit.

— Ik dank u, meester, zei Jessy eenvoudig. En wilt gij mij nu zeggen, in welk opzicht ik u van dienst kan zijn?

— Dat zult gij onmiddellijk vernemen, zei Fox, terwijl hij op zijn beurt plaats nam. Het zal u waarschijnlijk niet moeilijk vallen, een man aan uw wil te onderwerpen, als gij het er eenmaal op gezet hebt.

— Dat valt mij zeer gemakkelijk, meester, antwoordde Jessy rustig. Ik geloof niet, dat er mannen bestaan, die mij zouden kunnen weerstreven!

— Het doet mij genoegen, dit uit uw mond te vernemen, riep Fox uit. Bescheidenheid, vooral wanneer zij voorgewend is, heb ik altijd een hatelijke karaktertrek gevonden! Wanneer het dus ons plan was, als een moderne Delila een Samson te temmen, dan zoudt gij niet voor die taak terugschrikken?

— Volstrekt niet! antwoordde de vrouw. Noem mij die man en ik lever hem u binnen een week, gebonden en machteloos.

— Het gaat om een van de beide helpers van John Raffles, ging Fox voort.

Bij het horen van die naam had Jessy Kelvin snel het hoofd opgeheven. Er vloog een uitdrukking over haar gelaat, die schrik en verlegenheid verried en beide aandoeningen schenen bij haar uiterst zeldzaam te zijn.

— Hij zelf zal toch niet de persoon in kwestie zijn? vroeg zij. Want, naar hetgeen ik van hem gehoord heb, moet die man van steen zijn; nog aan geen enkele vrouw is het mogen gelukken hem in haar netten te vangen!

— Het is ook niet om Raffles zelf te doen; wanneer wij maar eerst een van zijn helpers ontrouw kunnen maken, dan is de rest kinderspel!

— Noem mij hun namen, de zaak is beklonken! riep Jessy uit.

— Gijzelf zult wel begrijpen, dat wij geen namen kunnen noemen! Wij weten niet eens waar de twee mannen in kwestie zijn en onder welk uiterlijk zij zich thans hier ophouden.

— Maar hoe wilt gij dan...?

— Als gij mij laat uitspreken, hernam Fox op koude toon, zult gij vernemen, wat ik heb voor te stellen. Ik zeg dus, dat wij thans niet weten, waar de drie mannen zijn. Wij zijn hun spoor bijster. Maar wij kunnen dat op tamelijk gemakkelijke wijze hervinden. Het zal u bekend zijn, dat er hier te New-York een groot fabrikant woont, Frank Burgan geheten, die zich mag verheugen in de bescherming van John Raffles. Deze Burgan stortte omstreeks een jaar geleden van zijn paard, kreeg daardoor een hersenziekte, die zijn verantwoordelijkheidsgevoel en zijn geheugen sterk aantastte en werd in die toestand lid van de bende! Raffles kwam ten tonele, genas hem door een voortreffelijk geslaagde operatie en als beloning daarvoor verraadde Burgan onze zaak en maakte zich aldus des doods schuldig! Vijf der uwen togen uit om hem des nachts in zijn bed de straf te doen ondergaan voor zijn verraad en alle vijf vielen zij in handen van de politie, alweer door toedoen van Raffles! Welnu, door Burgan opnieuw te bedreigen, lokken wij als het ware Raffles naar zijn huis en wij behoeven niets anders te doen, dan Burgan een onzer dreigbrieven te sturen! Het gevolg zal zijn dat de lafaard aanstonds zijn beschermer weer ter hulp roept.

— Maar om dat te kunnen doen, moet hij zelf weten, waar Raffles vertoeft! riep Jessy Kelvin uit.

— Dat is niet noodzakelijk! Het is zeer goed mogelijk, dat zij hebben afgesproken een advertentie in de bladen te plaatsen en al zijn zij dat niet overeen gekomen, er zijn voorbeelden van be-

kend, dat Raffles wel eens meer op deze wijze is te hulp geroepen, niet hier, maar in mijn eigen land!

— Het plan is voortreffelijk! riep Whitacre opgewonden uit. Wanneer ik Raffles goed ken, zal hij dadelijk in de fuik lopen!

— Maar het is niet om hem, het is ons om zijn helpers te doen! riep Jessy uit.

— Wees gerust, die zullen dan ook spoedig genoeg komen opduiken, riep Fox met een grimmig lachje.

— Kunt gij mij hen althans niet ongeveer beschrijven? vroeg Jessy Kelvin.

— Men zou evengoed kunnen trachten een wolk te beschrijven, zij vertonen ieder ogenblik een ander uiterlijk! Het enige wat ik met zekerheid kan zeggen is, dat zij beiden nog vrij jong zijn, en dat een hunner bijna zes voet lang is, gebouwd als een hercules, en dat hij beschikt over meer dan gewone lichaamskracht; ik ben al eens in de gelegenheid geweest, hem persoonlijk aan het werk te zien, en ofschoon hij tot mijn vijanden behoort, ik erken volmondig, dat ik geen enkele man ken, die zich in spierkracht met hem zou kunnen meten.

— Op welke wijze zal ik het te weten komen, dat gij weer op het spoor van het drietal zijt? vroeg Jessy Kelvin.

— Gij zult onmiddellijk per telefoon gewaarschuwd worden en ik hoop, dat gij daarnaar uw levenswijze, te beginnen met morgen, zult inrichten, hernam Fox op de bevelende toon, die hij tegen-

over leden van 'de bende placht aan te slaan.

— Ik zal mij steeds te uwer beschikking houden, meester, het werk staat mij wel aan! riep Jessy uit. Hebt gij mij verder nog nodig?

— Neen, madame, ik dank u, antwoordde Fox, terwijl hij opstond en een kleine buiging maakte, ten teken, dat hij het gesprek als beëindigd beschouwde.

De bezoeker knikte de beide mannen toe en had het volgende ogenblik het vertrek weer verlaten.

Zodra haar voetstappen waren weg gestorven, vroeg Whitacre.

— Neem mij niet kwalijk, meester, maar is zij nu wel voldoende ingelicht? Weet zij nu wat zij te doen heeft?

— Zij is een vrouw, zij weet het dus, antwoordde Fox bedaard. Een vrouw heeft aan een half woord genoeg, als het zulke zaken geldt. Zij zal, als zij eenmaal haar slachtoffer uitgevonden, wel aanstonds een middel weten te vinden, om nader met hem in aanraking te komen en als zij daar maar eenmaal in geslaagd is, volgt de rest vanzelf. Zij lijkt mij zeer goed voor het werk geschikt, een ware sirene, een Lorelei, die honderden mannen in het verderf zou kunnen storten, zonder dat haar hart er ook maar iets vlugger om slaat, een hart, als steen en toch een vrouw, die een vurige passie kan voorwenden! Ik zeg je, Whitacre, zij is voor haar rol als het ware geknipt!

HOOFDSTUK III.

DE VALSTRIK

Frank Burgan, de groot-industrieel, bewoonde in de 81ste Street een zeer fraai en groot huis.

Hij was een man in de kracht van zijn leven en niet lang geleden geheel genezen van een operatie, welke John Raffles hem had laten ondergaan, zoals Dr. Fox terecht had opgemerkt.

In de loop van een zijner avonturen was Raffles met Burgan in aanraking gekomen, die destijds terecht moest staan, nadat hij met een aantal andere vooraanstaande leden der bende van het Kwade Oog, op aanwijzing van Raffles zelf, door de politie was overvallen en gearresteerd op de bovenste verdieping van een wolkenkrabber.

Men had Burgan moeten ontslaan van rechtsvervolging, omdat de gerechtsgeneesheren duidelijk waren geweest in hun verklaring, dat de beschuldigde ontoerekenbaar moest worden geacht, en aanstonds had Raffles Burgan zijn hulp aangeboden.

Niet alleen menslievende overwegingen hadden hem daartoe gedreven en toch misschien weer wel, want hij hoopte uit de mond van de fabrikant, zodra deze eenmaal weer genezen was, nadere bijzonderheden te vernemen aangaande de bende, waarvan hij deel had uitgemaakt.

En daarin had Raffles zich niet bedrogen, want zodra Burgan genezen was

van de operatie, had hij Raffles alles medegedeeld wat deze wilde weten, met het gevolg, dat er opnieuw een aantal bendeleden konden worden gearresteerd.

Op dit alles had Fox gespeculeerd bij het beramen van zijn plan en het verloop van ons verhaal zal aantonen, dat hij daarbij goed gezien had...

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, en Burgan zat aan het ontbijt.

Hij was een man van een jaar of veertig, met een energiek getekend gelaat, waarin thans de ogen helder schitterden, nu zijn hersens weer geheel normaal functioneerden.

De bediende had zoeven de ochtendpost binnen gebracht en Burgan had reeds een aantal brieven geopend, toen hij plotseling een lichte kreet slaakte en met de geopende brief in de hand, stil bleef zitten, een weinig bleker dan zoeven.

Mildred, zijn vrouw, die tegenover hem was gezeten en zich met de beide kinderen bezig hield, keek op en vroeg verbaasd, terwijl zij haar kleine, witte hand, op die van haar echtgenoot legde:

— Wat is er Frank? Een onaangename tijding?

— O, het heeft niets te betekenen. Heveling, mompelde Burgan, terwijl hij snel de brief in de zak stak. Een kleine tegenslag in zaken.

En met deze woorden greep hij snel naar de overige brieven, welke hij haastig doorlas.

Toen stond hij op, kuste de twee kinderen, streek zijn vrouw even liefkozend over het blonde haar en verliet daarop de kleine eetkamer, teneinde zich naar het werkvertrek te begeven, dat op de eerste verdieping van het huis gelegen was.

Daarnaast bevond zich een kamer, die als secretariaat was ingericht, waar zijn secretaris en enige typistes gezeten waren.

Burgan liet zich voor zijn schrijftafel in de stoel vallen, streek zich enige malen met de hand over het voorhoofd en haalde toen de brief weer te voorschijn, die hem zoeven had doen schrikken.

Hij las de weinige regels nogmaals over en mompelde toen:

— Zij willen mij dus niet met rust laten. Zij hebben het nog altijd op mijn leven begrepen, de ellendelingen! Het is dus wel waar, wie zich eenmaal de vijandschap van het Kwade Oog op de hals haalt, die zal zijn gehele leven in angst en onrust moeten doorbrengen!

Hij steunde de beide ellebogen op de tafel en begroef zijn hoofd in de handen, terwijl hij geruime tijd in gedachten voor zich uit bleef staren.

Maar toen scheen hij zijn onrust met kracht van zich af te werpen, want hij stond eensklaps op en riep uit:

— Laten zij maar komen! Zij zullen zien, dat zij niet met een lafaard te doen hebben! Ik zal mij aanstonds tot de politie wenden met deze brief of... zou het misschien niet verstandiger zijn, als ik eerst eens mijn geheimzinnige beschermer, John Raffles, er van in kennis stelde?

Hij had dienaangaande nog geen besluit genomen, toen hij weer aan zijn schrijftafel plaats nam en de dagbladen begon te lezen.

Maar eensklaps uitte hij een kreet van verbazing, zijn ogen hadden op de advertentiepagina van de New York World

een met grote letters gestelde advertentie ontdekt, die aldus luidde:

J.R. Snel mij ter hulp! Mijn leven wordt weer bedreigd! F.B.

Geruime tijd bleef Burgan met het blad in de hand onbewegelijk zitten. Hij was een man, wie het stellig niet aan persoonlijke moed ontbrak, en toch gevoelde hij zich thans bekruipt door een vage angst, waaraan hij geen naam wist te geven.

Hij verkeerde dus in groot gevaar, dat wist hij nu zeker.

En toch, instinctmatig gevoelde hij tevens dat Raffles door nog groter levensgevaar werd bedreigd, en dat men het thans niet in de eerste plaats op hem zelf, maar op zijn geheimzinnige redder voorzien had, met wie hij onder zulke zonderlinge omstandigheden had kennis gemaakt.

Hij bracht het blad opnieuw voor de ogen en las de advertentie nogmaals.

Wie kon haar gesteld hebben?

Ongetwijfeld een der leden van de bende van het Kwade Oog; maar wie was het?

Hij dacht hier nog over na, toen de telefoon ging.

Met een mechanisch gebaar strekte hij de hand naar het toestel uit en luisterde.

Maar dadelijk verkreeg zijn gelaat 'n ernstige en verschrikte uitdrukking. Hij had de stem herkend van de man, die hem het geheugen had weergegeven, die hem weer in de armen van zijn vrouw had gevoerd.

— Zijt gij het, John Raffles? vroeg hij op levendige toon.

— Ik ben het! Zijt gij alleen in uw kamer?

— Heel alleen.

— Ik heb hier naast mij een nummer van de New York World van hedenochtend. Daarin komt op de zevende pagina een advertentie voor, ondertekend F.B., uw letters! Hebt gij die advertentie geplaatst?

— Neen!

— Niet? Ik dacht het al half en half. Hebt gij de advertentie gelezen?

— Ik heb het blad juist in mijn hand.

— Gij verkeert dus op het oogenblik in 't minst niet in gevaar?

— Dat is iets anders! Ik heb met de eerste post een dreigbrief gekregen, ondertekend met het bekende symbool van de bende!

— Daar schuilt iets achter! Kunnen wij elkaar heden ergens ontmoeten?

— Ik ben elk oogenblik tot uw dienst!

— Als wij eens te samen lunchten in het Astor Hotel. Het is niet ver van uw woning!

— Uitstekend! Hoe laat zult gij er zijn!

— Om één uur.

— Gij kunt op me rekenen! Hoe zult gij er uit zien?

— Als een eerwaardig grijsaard, met witte lokken, gebogen rug, een bril op de neus, geheel in het zwart gekleed.

— Voortreffelijk! Geen woord van herkenning?

— Dat behoeft niet. Ik zal u wel weten te vinden. Maar wacht eens, misschien was het toch wel beter, wanneer wij een wachtwoord met elkaar afspraken. Er valt niet aan te twifelen, de bandieten voeren iets in hun schild!

— Tegen u meer dan tegen mij!

— Mogelijk! Laat ons zeggen, dat ik u zal aanspreken als Lord Lister. Gij zult antwoorden met te zeggen: gij zijt laat.

— Afgesproken!

— Tot één uur dus.

— Tot één uur in het Astor Hotel.

Burgan hing de hoorn weer op en verzonk in diep gepeins.

HOOFDSTUK IV.

VERWIKKELINGEN

Burgan verkeerde in de vaste overtuiging, dat zijn gesprek met John Raffles niet door derden was gehoord, maar hij vergiste zich.

Het was omstreeks een half uur nadat het telefonisch gesprek had plaats gevonden, toen een auto in zeer snelle vaart de straat kwam inrijden, waar Whitacre woonde, en voor diens huis stil stond.

Er steeg een heer uit, chic gekleed, die snel enige woorden met de chauffeur van de fraaie auto wisselde en toen belde.

Het leek wel, of men daar binnen zijn komst verwacht had, want de deur ging aanstonds open.

Whitacre zelf stond er achter en wenkte de ander spoedig binnen te komen.

Zodra de deur weer gesloten was, en Whitacre de bezoeker naar zijn werk-kamer had geleid, begon hij zachtjes op enigszins verwonderde toon:

— Wel, Arney, wat voert je zo onverwachts hierheen. Is er nieuws? Ik hoorde het signaal van je auto en ben dus zelf komen open doen.

— Je zult het aanstonds horen, Whitacre, antwoordde de bezoeker. Is de meester op het ogenblik hier?

Whitacre schrok merkbaar en fluis-terde:

— Hoe weet je...

— Hij zelf heeft mij meegedeeld, zodra hij hier was, dat hij in geval van nood bij jou een toevlucht zou zoeken, omdat men in jouw huis hem zeker wel het allerlaatst zal vermoeden. Ook droeg hij mij op, het huis van Burgan niet alleen goed in het oog te houden, maar ook alles in het werk te stellen, om te ontdekken wat daar binnen voorviel. Welnu, ik heb iets ontdekt. Is hij er?

— Ja, ik zal hem waarschuwen!

Whitacre trad op een klein telefoonschakelbord toe, drukte een knop in en nam het toestel ter hand.

Hij sprak even op zachte toon en wendde zich toen tot Arney met de opmerking:

— Hij komt aanstonds hier!

— Zeg mij eens, koesteren je bedienden hier in het geheel geen argwaan?

— Waarom zouden zij? De meester gaat door voor een intieme vriend, die mij een bezoek komt brengen en hier enige dagen logeert! Hij is trouwens uitstekend vermomd, zoals je zo dadelijk zelf wel zult zien.

Inderdaad kreeg Arney daarvoor spoedig gelegenheid, want juist ging de deur open en Fox trad binnen.

Hij genoot een ogenblik van de verrassing, die zich op het gelaat van Arney afspeegelde en trad toen het vertrek binnen.

— Is er nieuws, Arney? vroeg hij, zodra hij de deur gesloten had.

— Ja meester, was het antwoord. Er is goed nieuws! Ik weet waar wij Raffles kunnen vinden!

— Dat is inderdaad goed nieuws, Arney, heel goed nieuws! Hoe ben je dat te weten gekomen?

— Op een tamelijk eenvoudige en tevens zeer praktische manier, meester, antwoordde de bandiet. Een paar van mijn mannetjes hebben, goed vermomd een post ingenomen op het dak van het huis naast dat van Burgan. Juist daarover heen lopen telefoondraden, die van zijn huis naar de centrale voeren. De rest is begrijpelijk voor een man als gij zijt! Mijn mannen hebben de draad eenvoudig afgetapt, hedenochtend, daar zij wel wisten, dat er iets zou gebeuren na de verschijning van de advertentie in enige grote bladen!

— Prachtig, uitstekend! riep Fox grijnslachend uit. En tapten zij uit een goed vaatje?

— Het kon niet beter.

— Laat mij eens spoedig horen, zei Fox.

De eerste post kon nauwelijks bezorgd zijn, of Raffles belde Burgan op! begon Arney. Hij wilde weten, of Burgan de advertentie wel zelf geplaatst had.

— Duivels, daaraan hebben wij niet zo spoedig gedacht! riep Fox verschrikt uit. Eigenlijk hadden wij er op gerekend, dat die vervloekte Raffles zijn beschermeling dadelijk te hulp zou snellen.

— Burgan antwoordde natuurlijk de waarheid, dat hij niets van een advertentie af wist, maar dat hij daarentegen wel een dreigbrief van het Kwade Oog had ontvangen.

— Vervolgens?

— Daarop gaf Raffles te kennen, dat hij Burgan wenste te spreken, niet in zijn eigen huis evenwel, maar in het Astor Hotel.

— Wanneer?

— Hedenmiddag. Ze willen er tezamen lunchen.

— Hebt gij soms kunnen vernemen onder welke vermomming Raffles daar zou komen?

— Ook dat, meester. Hij zal verschijnen als een eerwaardige grijsaard, met spierwit lang haar, een bril op en gebogen rug. Tenslotte heb ik ook nog vernomen, op welke wijze zij elkander kunnen herkennen, of liever hoe Burgan al weten, dat hij inderdaad met Raffles te doen heeft. De Grote Onbekende zal Burgan aanspreken als Lord Lister, terwijl de fabrikant tegen de ander moet zeggen: gij zijt laat.

— Ik kan niet anders zeggen, Arney, dan dat gij uw werk verstaat, riep Fox uit. Eindelijk hebben wij dan onze man. Nu zal hij ons niet meer kunnen ontkomen! Jessy moet dadelijk gewaarschuwd worden, opdat zij ter plaatse is! Het is immers niet ondenkbaar, dat Raffles zich door een van zijn beide helpers of door beiden laat vergezellen.

— Een uitstekend denkbeeld, meester, zei Arney. Zij kan dan dadelijk aan het werk gaan, terwijl enigen onzer zich overtuigen, waar Raffles blijft, nadat hij het gesprek met Burgan heeft gevoerd. Op die wijze slaan wij twee vliegen in een klap.

Fox had zijn horloge geraadpleegd en vervolgde nu:

— Er is niet veel tijd meer te verliezen, vrienden! Jessy moet aanstonds gewaarschuwd worden, en de beste mannen van de bende moeten zich verdekt opstellen in en bij het hotel.

Fox stond op en zei:

— Ik zou wel lust hebben, om mij persoonlijk naar het Astor Hotel te begeven, maar ik durf het huis niet goed te verlaten, zolang er voor mij nog geen goede vermommingen gereed zijn gemaakt door de pruikenmaker van de bende. Men zou mij misschien herkennen en mijn lot zou beslist zijn. Maar ik reken er op, dat er minstens drie of vier van onze mannen aanwezig zullen zijn

en als zij het spoor van Raffles bijster mochten worden, laten zij zich dan in acht nemen, ik zal de Moloch van alles op de hoogte brengen en men kent zijn straffen voor onbekwaamheid.

De anderen zwegen, maar een huivering voer hen door de leden, want zij wisten waarin deze straffen bestonden: het was een barbaarse middeleeuwse straf en bestond in het geselen van de schuldige.

Reeds een half uur later waren alle voorbereidselen gemaakt en het Astor Hotel was van dat ogenblik af het middelpunt van een zeer nauwlettende bewaking.

Geen van de personen, die daar binnen trad, ontging aan de scherpe blik van de spionnen van Dr. Fox.

Wat Jessie Kelvin betreft, de jonge vrouw zag er betovender uit, dan ooit, toen zij plaats nam in de eetzaal, waar aanstonds ook ongetwijfeld de beide mannen zouden verschijnen, die een afspraak met elkaar hadden gemaakt.

Het duurde niet lang, of er hield een fraaie auto voor het hotel stil, waaruit de fabrikant Frank Burgan stapte. Hij had snel het portier geopend, wierp een onderzoekende blik om zich heen en trad het hotel binnen.

Aanstonds richtte hij zijn schreden naar de eetzaal en liet zich door de kellner een ledig tafeltje wijzen, toevalligerwijze niet ver verwijderd van dat van Jessie Kelvin.

Hij kon daar nauwelijks tien minuten gezeten hebben, of er hield een huurauto stil, waaruit een eerwaardige grijsaard stapte, met lang, wit haar, geheel in 't zwart gekleed, leunend op een stok en lopend met gebogen rug, alsof de last der jaren hem zwaar drukte.

Hij keek een ogenblik zoekend rond, door zijn grote gouden bril en wenkte toen een nog jong man, die met hem in de auto had gezeten en nu eveneens uitstapte.

Tezamen gingen zij het hotel binnen en daar zij blijkbaar de weg niet wisten,

moest een kellner hun de weg wijzen naar de eetzaal.

Burgan had hen reeds in de verte zien binnen komen en stond op om hen te wenken.

De grijsaard strompelde haastig naderbij, een weinig leunend op de jonge man met zijn knap gelaat, die hem vergezelde.

Jessy Kelvin hield haar ogen niet van de twee mannen af en trachtte te horen, wat ze zouden zeggen.

Zij hoorde slechts de naam van Lord Lister en dat was alles!

Maar het was voldoende voor haar en zij wist nu, dat zij 't wild onder schot had...

De drie mannen namen weer plaats en zij hield nu haar oog gevestigd op haar aanstaande slachtoffer, in de hoop op diens gelaat te kunnen lezen, of hij gewillig de knieën voor haar zou buigen.

De jonge man zat echter half van haar afgewend en zij kon slechts zijn fijn gemodelleerde neus en nu en dan een stukje van een zuiver getrokken wenkbrauw zien.

Hij was eenvoudig, maar elegant gekleed en ondanks zichzelf moest de jonge vrouw de buigzaamheid van zijn gestalte, de kracht van zijn schouders en de onberispelijke vorm van het hoofd bewonderen van de man, die zij wilde verraden, evenals Delila met Samson had gedaan.

Tevergeefs trachtte zij een woord op te vangen van het gesprek, dat thans door de drie mannen gevoerd werd; daartoe zat zij te ver af en zij durfde toch niet naderbij te komen, uit vrees, dat men haar zou verdenken.

Het gesprek duurde echter niet lang.

Toen stonden de twee bezoekers op, maakten een buiging voor Burgan, drukten hem de hand en richtten zich naar de uitgang van de zaal.

Maar ditmaal liepen zij langs het tafeltje van de schone vrouw en als bij toeval schoof Jessie haar fraaie zilveren beugeltas van de tafel, juist toen de

metgezel van de eerwaardige grijsaard passeerde.

Dadelijk bukte deze zich, raapte het tasje op en overhandigde het aan de jonge vrouw, die hem met een betoverend glimlachje bedankte en als bij ongeluk even de hand van de jonge man aanraakte.

Zij scheen ook juist gereed te zijn en stond op, terwijl de beide mannen reeds verder waren gegaan, maar eensklaps bleef de metgezel van de grijsaard stilstaan.

Achter hem had een zwakke kreet geklonken en toen hij zich verschrikt omwendde, zag hij de jonge, schone vrouw wankelen, de beide handen op het hart gedrukt.

Misschien zou zij het volgend ogenblik gevallen zijn, als hij niet was terug gesnel om haar in zijn armen op te vangen.

— Mijn hemel, madame, wat scheelt u? vroeg hij verschrikt.

— Ik gevoel mij eensklaps zo duizelig, verklaarde Jessy met uitstekend gespeelde schroom, als schaamde zij zich over haar plotselinge aanval van zwakte en over het feit, dat zij zich in de armen van een onbekende vreemdeling bevond. Ik heb er wel eens meer last van, voegde zij er met een zwak glimlachje aan toe, het zal wel weer overgaan.

Het ging integendeel niet over, want de jonge vrouw leunde hoe langer hoe zwaarder in de armen van de jonge man.

— Zoudt u mij even naar mijn auto willen brengen, mijnheer? Ik voel mij te ongesteld om alleen die afstand te gaan.

— Maar dat spreekt immers vanzelf, madame, riep de ander haastig uit. Leun slechts op mij.

En terwijl Jessy Kelvin op de krachtige jonge man steunde, geleidde hij haar door de zaal.

Het paar ging de vestibule door op de voet gevolgd door de grijsaard, die meewarig het hoofd schudde.

Onder de peristyle van het grote hotel stond een fraaie auto, een gesloten wagen, achter welks stuurwiel een chauffeur in een bruine livrei zat.

Hij kwam haastig van zijn plaats, toen hij zijn meesteres half bewusteloos zag komen aanstropelen en rukte het portier open.

— Je meesteres is onwel geworden, goede vriend, breng haar spoedig naar huis! Maar ik zal haar vergezellen, wie weet, valt zij onderweg flauw en dan moeten wij in een apotheek een of ander middel kopen, om die flauwte te bestrijden.

De chauffeur knikte en tegelijk moest hij het hoofd afwenden, om de grijsaard te verbergen, die om zijn lippen speelde; het wild scheen in de val te zullen lopen en dat wel spoediger dan men had durven verwachten!

De grijsaard was op enige afstand blijven staan en scheen iets te willen zeggen, misschien de ander willen tegenhouden, maar reeds had deze hem in onbegrijpelijke taal een paar woorden toegeroepen en nu nam hij naast de nog altijd half bewusteloze vrouw plaats en de auto reed weg.

De grijsaard bleef het voertuig even nakijken en begaf zich daarop, zwaar op zijn stok steunend naar een huurauto, die op enige afstand scheen te wachten.

Hij stapte in, na de chauffeur een adres te hebben opgegeven en het voertuig zette zich in beweging.

Dadelijk, zonder dat de man met het witte haar er iets van scheen te bemerken, volgde een andere huurauto het spoor van de eerste...

Frank Burgan bleef nog enige tijd zitten, lunchte kalm, rekende af met de kellner, liet zich jas en hoed geven en verliet op zijn beurt het hotel. Maar hij scheen de waarschuwing van Raffles goed ter harte te hebben genomen, want hij keek omzichtig om zich heen en hield de ene hand op de zak, waar zijn revolver zat.

Dezelfde auto, die hem gebracht had, voerde hem weer terug en een half uur later stond het voertuig stil voor het fraaie herenhuis in de 81ste street.

Burgan stapte uit en ging dadelijk op de voordeur toe, die door de oude Chambers werd geopend.

Hij begaf zich aanstonds, na de oude man te hebben toegeknipt, naar zijn werkkamer.

Voor de deur van dit vertrek aange-

komen, klopte hij op een bijzondere wijze aan, luisterde toen even, klopte nogmaals, thans weer op een andere manier en daarop werd de deur geopend, hij trad binnen en stond tegenover zijn dubbelganger, Frank Burgan!

Hij glimlachte even, zette zich de pruik van het hoofd en daar stond Charles Brand, de trouwe helper van Raffles, met een guitige blik in zijn donkerblauwe ogen.

HOOFDSTUK V.

DE INTRIGE WORDT GESPONNEN

Een ogenblik bleven de beide mannen, die als twee druppels water op elkander geleken staan, en toen sloot de echte Burgan weer behoedzaam de deur en voerde zijn bezoeker tot dicht bij het raam, waarna hij op zachte toon vroeg.

— Is alles goed gegaan, mijnheer?

— Uitstekend, mijnheer Burgan! Het is ons gegaan, zoals wij verwacht hadden! En heeft men hier geen achterdocht gekregen? Hebt gij uw aanwezigheid in deze kamer door niets verraden?

— Ik ben misstijl geweest en daar de deur was afgesloten, kon geen der bedienden binnentreden. Ik heb mij de tijd gekort met lezen, maar ik moet eerlijk verklaren, dat mijn gedachten op dat ogenblik meer in het Astor Hotel dan bij mijn dagblad vertoefden!

Hij keek zijn dubbelganger nogmaals vol bewondering aan en zei:

— Gij verstaat uitstekend de kunst van grimeren, mijnheer! Alleen zijn uw ogen iets lichter dan de mijne, maar voor het overige is er geen verschil!

— O, ik ben nog maar een beginnening, vergeleken bij mijn vriend, bij Raffles, antwoordde Brand bescheiden.

— En wilt gij mij nu zeggen, mijnheer, hoe alles zich heeft toegeëdragen, vroeg Burgan.

— O, het ging betrekkelijk eenvoudig in zijn werk. Wij hebben u reeds gezegd dat Raffles, toen hij uw huis verliet vol-

gens zijn gewoonte naar de daken van de aangrenzende huizen kijkend, op het dak van dat huis naast het uwe een paar mannen zag, die zich juist haastig verwijderden. Mijn vriend is buitengewoon wantrouwend uitgevallen en het feit, dat de telefoondraden van dit huis juist over het dak van het volgende liepen, droeg er natuurlijk niet toe bij, zijn argwaan te doen afnemen. Hij wachtte enige ogenblikken, terwijl hij zich verdekt opstelde, totdat hij de mannen naar beneden zag komen en in een hunner ontdekte hij aanstonds een bekend lid van de bende van het Kwade Oog, met wie hij reeds vroeger gestreden had.

— En van dat ogenblik af stond het natuurlijk voor hem vast, dat er verraad gepleegd was?

— Daaraan kon hij nu niet langer twifelen, gaf Brand ten antwoord. Hij wist een voorwendsel te bedenken om op het dak van het huis te komen en zijn scherp oog had spoedig ontdekt, dat men de draad had afgetapt en op enkele plaatsen waren duidelijk de schrammen te zien, veroorzaakt door het vastklemmen van het aftaptoestel en van dat ogenblik af stond het voor hem vast, dat het gesprek met u door onbevoegden was afgeluisterd. Dat was een zeer onaangename zaak, maar gelukkig was zij niet onherstelbaar! Hij waarschuwde

mij en zijn andere helper en daarop werden de rollen verdeeld! Ikzelf zou in uw plaats naar het Astor Hotel gaan, de rol van de grijsaard zou vervuld worden door onze brave James, zijn achternaam zal u wel weinig belang inboezemen, en Raffles zelf nam de rol van de tweede vriend op zich!

— En wat geschiedde er in het Astor Hotel?

— O, iets zeer merkwaardigs. Het was alsof het lot ons had geraden om juist de rollen zo te verdelen.

— Hoe zo?

— Wel, zij hebben een vrouw op ons afgestuurd.

— Een vrouw? vroeg Burgan verwonderd.

— Inderdaad, een zeer schone en verleidelijke vrouw.

— Maar hoe weet gij dat die vrouw het juist op een uwer voorzien had?

— Bewijzen hebben wij pas later in handen gekregen, maar wij hebben alle drie zeer goede ogen, moet gij weten. De vrouw zat een paar meters van ons vandaan en hield Raffles voortdurend in het oog. Het was duidelijk dat zij alle mogelijke moeite deed iets van ons gesprek op te vangen. En toen wij heengingen, liet zij, zogenaamd toevallig haar zilveren beugeltas vallen en kreeg daarop een voortreffelijk gespeelde aanval van duizeligheid.

— Toen schoot natuurlijk uw makker te hulp.

— Als galant man kon hij niet anders doen, antwoordde Brand spottend.

— Maar toen hield de grap toch zeker op? riep Burgan ongerust uit. Hij zal toch die vrouw wel aan de politie hebben overgeleverd?

— Geen denken aan, zei Brand. Neen, zo onverstandig was hij niet. Slechts op die wijze zal hij op de hoogte van haar plannen kunnen komen.

— Maar dan stelt hij zich aan een groot gevaar bloot! Zij zullen hem daar misschien in een hinderlaag lokken en hem doden! riep Burgan ontzet.

— Daarvoor bestaat geen vrees! her-nam Brand geruststellend. Het is duidelijk, dat de bandieten willen trachten een helper van Raffles in de netten van die vrouw te verstrikken, opdat hij de geheimen van zijn vriend zal verraden.

— Maar zouden de bandieten het bedrog niet ontdekken? ging Burgan voort. Ik meen, zouden zij niet spoedig begrijpen, dat zij niet met een helper van Raffles, maar met hemzelf te doen hebben?

— Misschien zouden zij zelfs dat wel spoedig genoeg uitvinden, zei Brand nadenkend, maar de vrouw kent geen van ons en zij is voorlopig de enige, die met Raffles te doen krijgt. Zij mag natuurlijk zijn argwaan niet gaande maken, vooral in de beginne, en daarom ben ik ook zeker, dat er in haar huis niemand, behalve zij zal zijn en dat mijn vriend voorlopig niet in gevaar verkeert. Aan zijn dood hebben zij niets, levend is hij veel meer voor hen waard, want levend moet zij hen Raffles in handen spelen.

— Geloof gij niet, dat er achter dit alles een geheime, stuwende kracht zit? vroeg Burgan verder.

— Daarvan ben ik zeker; de Moloch heeft een opvolger gekregen, even machtig en even geheimzinnig als de vorige chef, die zijn leven in de elektrische stoel heeft geëindigd, maar daarenboven is er hier een man, een bijzondere vijand van mijn vriend, en voor hem is er alles aan gelegen, dat Raffles ten onder wordt gebracht.

— Ik hoop, dat alles goed zal aflopen, zei Burgan zuchtend. Zeg mij eens eerlijk, mijnheer, gelooft gij, dat ik persoonlijk in gevaar verkeer?

— Ik zou u in ieder geval willen aanraden, voorzichtigheid in acht te nemen, antwoordde Brand. Uw leven verkeert stellig nog altijd in gevaar, want de bende beschouwt u als de man, die er schuld aan draagt, dat een groot aantal leden reeds in handen der politie is gevallen.

— Zoudt ge mij dus aanraden, de stad te verlaten?

— Als ge daartoe in staat zijt, en hefst op zodanige wijze, dat niemand het bemerkt; dan zou ik het u sterk aanraden, gaf Brand te kennen. Maar wacht er in ieder geval mee, totdat ik nadere berichten van Raffles heb ontvangen. Hij weet steeds alles ten beste te keren en wij moeten volgens zijn raad handelen.

De fraaie auto, waarin Jessy Kelvin had plaats genomen, reed ongeveer een kwartier voort en hield toen stil voor de koetspoort van een fraai huis in de 17th street.

Daar woonde inderdaad de vrouw, die alleen uit innerlijke aandrang tot het kwade, aansluiting had gezocht bij de bende van het Kwade Oog.

Want Jessy Kelvin was zeer rijk, ofschoon zij reeds aan verscheidene inbraken daadwerkelijk had deelgenomen, als man verkleed, met een boksbeugel in de ene, een revolver in de andere zak.

Zij was een vrouw, die het kwaad pleegde, zoals haar rijke soortgenoten te New York 's middags bij elkander op de tea kwamen en op gebakjes knabbelde. Zij had het uiterlijk van een Madonna en de ziel van een duivelin.

Gedurende de rit had zij een weinig tegen haar beschermer aangeleund, als onbewust van hetgeen er met haar geschiedde, de mond half geopend, zodat de kleine, parelwitte tandjes te zien kwamen.

Haar boezem rees zachtjes op en neer, bewogen door haar snelle ademhaling. De ogen waren gesloten en de zijden wimpers rustten op de donsen wangen.

Haar gehele lichaam scheen een bedwelmende geur uit te ademen.

Maar Raffles bleef even koel, bleef zijn wil evenzeer meester als steeds. Hij maakte zijn berekeningen even kalm, alsof hij geheel alleen in de auto had ge-

zeten en keek nu en dan met een minachtende blik neer op de schone toneel-speelster, die haar rol werkelijk op voortreffelijke wijze vervulde.

Pas tegen het ogenblik dat de auto stil stond, scheen Jessy als met schrik uit een halve bezwijming te ontwaken, opende de fluweelzwarte ogen en staarde haar begeleider verschrikt en verlegen aan.

— O, mijnheer, ik heb misbruik van uw goedheid gemaakt, riep zij uit, ik smEEK u, neem het mij niet kwalijk!

— Dan zou ik wel een zonderling heerschap moeten zijn, madame, zei Raffles glimlachend. U zult mij natuurlijk toestaan, mij te vergewissen, dat gij werkelijk geheel hersteld zijt, madame, eerder zal ik mij niet gerust voelen!

En terwijl hij dat zei, wierp Raffles de jonge vrouw een blik toe, die haar volkomen op een dwaalspoor bracht, en haar de vaste overtuiging schonk, dat zij goed op weg was, zich een plaats te verzekeren in het hart van Raffles' helper.

Zij zelf wierp hem, terwijl de chauffeur het portier opende, een onderzoekende blik toe en zij moest zichzelf bekennen, dat de helper van Raffles een schoon man was, krachtig gebouwd, met de gestalte van een Griekse atleet, doordringende grijze ogen en een scherp getekend gelaat, waarop ontombare wilskracht en energie stonden te lezen.

De chauffeur had reeds aangebeld aan de deur van het fraaie huis en een livrelbediende opende deze, waarop de jonge vrouw en Raffles binnen traden.

Aanstands zag deze dat hij zich bevond in het huis van een zeer rijke vrouw, die op geen geld behoefde te zien en die uit een schier onuitputtelijke beurs kon grijpen, om aan haar zucht naar weelde en kostbare voorwerpen te voldoen.

Een eigensardig glimlachje speelde om de lippen van Raffles, toen hij zijn blikken liet vallen op de prachtige marmere beelden, die op de voet van de

monumentale trap stonden, op de kostelijke wandtapijten, die over de balustrade van de trap hingen, daar waar zij overging in een brede gaanderij, op de oorspronkelijke meesterstukken van Titaan, Van Dijk, Frans Hals en andere schilders.

De glimlach accentueerde zich nog, toen zijn ogen vielen op de prachtige meubelen, die in de vestibule waren neergezet; op de zwaar vergulde kandelabers en op de kostbare elektrische lamp, die van het midden van het plafond neer hing, een waar wonder van smeedkunst.

— Een voortreffelijk jachtveld, mompelde hij in zichzelf, wel zorg dragende, dat de gevaarlijke vrouw, die daar voor hem uitlep, zijn opmerking niet kon horen.

Jessy scheen zich nog altijd een weinig zwak te gevoelen en zo was het niet te verwonderen, dat Raffles hoffelijk aanbod, haar naar haar kamer te vergezellen.

Zij nam het aanbod met een vriendelijke glimlach aan en tezamen bestegen zij de brede trap, die naar de gaanderij voerde, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Jessy opende een van deze deuren en Raffles bevond zich in een weelderig gemeubeld boudoir.

Het vertrek had drie ramen, maar het licht viel er niettemin getemperd binnen, want de ramen waren half verhuld door dunne Engelse gordijnen, die in sierlijke plooien neerhingen.

In een hoek van het vertrek stond een brede sofa, waarop een drietal met kostbare zijde overtrokken kussens waren neergeworpen.

Op de vloer, voor deze sofa, lag een buitengewoon groot vel van een ijsbeer en daarnevens stond een sierlijk Arabisch tafeltje van ebbenhout, ingelegd met kleine zilveren en parelmoeren figuurtjes.

Aan de wanden, die met zijde bespannen waren, hingen hier een daar enige

met zorg gekozen schilderijen, merendeels van Alma Tadema, episodes uit de Griekse Mythologie voorstellend.

Een eigenaardige, niet te beschrijven geur scheen in het vertrek te hangen.

Raffles haalde even de neus op en concludeerde:

— Het boudoir van een zeer welgestelde cocette! Mijne heren vijanden bedienen zich nu en dan van zonderlinge werktuigen! De waardige dame schijnt van zins te zijn, hier de honneurs waar te nemen.

Inderdaad had Jessy haar bezoeker naar een gemakkelijke stoel geleid en zei met een betoverend lachje!

— Ik zal u een ogenblik alleen moeten laten, sta mij toe, dat ik even van toilet verwissel!

— Ik stem er alleen op deze voorwaarde in toe, dat uwe afwezigheid niet langer dan enkele seconden zal duren, antwoordde Raffles met een schittering in zijn ogen, die de vrouw volkomen op een dwaalspoor bracht. Zij meende dat de overwinning reeds nabij was. Zij knikte de bezoeker vriendelijk toe, trad op een portière toe, die het boudoir van de slaapkamer scheen te scheiden, en verliet het vertrek. Raffles bleef alleen en kreeg aldus alle gelegenheid, indien dit nog nodig mocht zijn, een krijgsplan op te maken. Glimlachend bleef hij wachten, aandachtig om zich heen ziende, waarbij niets aan zijn spiedende en geoeffende aandacht ontging.

Een ogenblikje later trad Jessy binnen, gekleed in een aardig huistoiletje en met een betoverend lachje om de rode mond.

— Ik hoop, dat ik u niet heb laten wachten, mijnheer, zei zij opgewekt.

— Een vrouw als gij zijt, madame, laat ons mannen altijd wachten, antwoordde Raffles terwijl hij opstond en de schone vrouw een blik toewierp, waarin oprechte bewondering was te lezen, de bewondering van de natuurkundige voor de prachtig getekende slang,

en van de kunstenaar voor een heerlijk marmere beeld.

Een ogenblikje later zat het paar naast elkaar op de sofa.

Jessy had sigaretten gepresenteerd, welke Raffles voorzichtigheidshalve had afgewezen, een weigering, welke aan de schone vrouw een vage glimlach ontlokte.

Zij begreep maar al te goed, dat zij met een sterke tegenpartij te doen had. Medewerkers van John Raffles zouden er zeker niet spoedig toe komen, in een vreemd huis te roken en zeker niet in het boudoir van een onbekende, bevalige vrouw.

Het gesprek liep over verschillende onderwerpen en Raffles bemerkte spoedig, dat hij niet met de eerste de beste te doen had. Haar antwoorden en opmerkingen getuigden van geest en een voortreffelijke opvoeding.

Van haar kant moest de jonge vrouw erkennen, dat de helper van John Raffles, een geestig man was, die veel gereisd had, die bijna alles gezien had, wat deze wereld aan schoonheid oplevert, en die daarover op zeer onderhoudende wijze wist te spreken.

Zij begreep evenwel als een verstandige vrouw, dat zij onvoorzichtig zou doen, al te snel op haar doel af te gaan en zo bleef het de eerste keer bij enige veelzeggende blikken en enkele korte opmerkingen, waaruit de hoorder allerlei

zou kunnen opmaken, als hij dat verkoos.

Na ongeveer een half uur met Jessy Kelvin te hebben gesproken, stond Raffles op, om afscheid te nemen, maar met de stellige belofte, dat hij nog diezelfde avond zijn bezoek zou herhalen.

Voorzichtigheidshalve gaf Raffles deze toestemming op aarzelende toon, uit vrees, dat de schone vrouw argwaan zou krijgen.

Want volgens de natuurlijke loop der dingen zou Raffles waarschijnlijk niet zo spoedig toestaan, dat een van zijn beide helpers 's avonds in een vreemde stad een bezoek ging brengen aan een bevallige jonge vrouw, die hij ternauwernood kende.

Raffles hield zich dan ook, alsof hij een zware strijd met zichzelf voerde, en dit ging hem zo voortreffelijk af, dat Jessy Kelvin er geheel door bedrogen werd en niets anders geloofde, of haar schoonheid had de grondslag gelegd voor het verraad van de man, die zij haar netten had verstrikt.

Toen hij, na een hoffelijke buiging het vertrek verlaten had, keek het verraderlijke schepsel de bezoeker na met een gelaat, waarop verschillende uitdrukkingen zich weerspiegelden.

Haar lastgever zou misschien vreemd hebben opgekeken, als hij haar toevallig had kunnen horen mompelen:

— Jammer, jammer dat het niet een ander betreft!

HOOFDSTUK VI

DE DOBBELSTENEN WORDEN GESCHUD

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen er een huurauto stil hield voor het huis, waar Jessy Kelvin woonde.

Uit deze auto, door Charles Brand bestuurd, die zich in de loop van de dag op behendige wijze had weten te onttrekken aan de nasporingen van het Kwade Oog en zijn vermomming als Frank Burgan weer had afgelegd, stapte John Raffles.

Hij was in rok en had blijkbaar grote zorg aan zijn toilet besteed.

Terwijl hij zogenaamd met de chauffeur afrekende, wisselde hij op fluisterende toon enige woorden met Brand en zei:

— Zij staat al achter het gordijn op de eerste verdieping te kijken, het karonje! Kom precies om elf uur weer terug; ik zal dan zorgen, dat alles is afgelopen.

— Maar de bedienden?

— Er zijn slechts twee mannelijke bedienden en de kamenier zal waarschijnlijk worden weggezonden om ons teder tête-à-tête niet te storen. Nu, die twee mannen zullen mij wel niet in de weg lopen!

— En als er leden van de bande komen opdagen?

— Des te beter, dan slaan wij twee vliegen in één klap. Om elf uur, denk er om!

Brand tikte aan zijn pet, juist zoals een huurchauffeur zou hebben gedaan die een vrij goede fooi krijgt en daarop reed de auto weg.

Raffles ging op het huis toe en nog voordat hij aanbelde, werd de deur reeds geopend, door een huisknecht met een onnozel gelaat, waarop thans echter een veelbetekenend glimlachje speelde.

De vent scheen wel gewend te zijn, dat zijn schatrijke meesteres op deze tijd herenbezoek kreeg.

Raffles knikte hem toe, liet zich hoge hoed en avondcape afnemen en volgde toen de man naar het vertrek, waar hij diezelfde namiddag reeds ontvangen was.

Hij had de inrichting van het huis reeds zo goed als mogelijk was bestudeerd, teneinde op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn.

De bediende had de deur weer bescheiden achter hem gesloten en Raffles stond tegenover Jessy Kelvin.

Hij wist zeer nauwkeurig wie en wat deze vrouw was, hij wist, dat zij hem zijdelings naar het leven stond, niet wetende, wie hij was, hij wist ook, dat er geen vonkje menselijkheid in deze vrouw leefde, en toch stond hij een ogenblik verrast op de drempel stil, getroffen door haar weergaloze schoonheid.

Jessy Kelvin was gekleed in een wijnrood avondtoilet van de zwaaerste zijde,

dat haar gestalte lijn voor lijn op het voordelligst deed uitkomen.

Het weelderig haar was eenvoudig opgemaakt en lag in een dikke wrong in de hals.

De ogen schitterden als nooit te voren en het was alsof hun fonkelen de naderende zegepraal aankondigde.

De bloedrode lippen waren half geopend en daarachter schemerden met vochtige glans de kleine, sneeuwwitte wolfstanden.

Raffles meende, dat hij nog nimmer zulk een mooie vrouw gezien had, maar dat was dan ook het enige gevoel, dat hij bij zichzelf kon waarnemen.

Een stille, spottende lach welde in hem op, als hij dacht aan de rol, welke deze vrouw had willen vervullen en aan het fiasco, dat zij zeer waarschijnlijk zou lopen, als hij, Raffles, er iets aan doen kon.

Jessy had hem met een bevallig gebaar, uitgenodigd, naderbij te komen.

Raffles vlijdde zich in een gemakkelijke stoel en liet zijn blikken enige ogenblikken om zich heen dwalen.

En weer glimlachte hij...

Alles was er, als het ware, op berekend, hem te verstrikken, te bedwelmen, te betoveren.

Het licht was enigszins gedempt en het brandde in lampen, met rode zijden kappen omgeven, er fonkelde wijn in een prachtig geslepen kristallen karaf en kostbade spijzen stonden gerangschikt op de kleine tafel op een helder wit kleed van damast.

En weer dezelfde bedwelmende geur, die hij die namiddag reeds had opgesnoven.

Jessy had zich dicht bij Raffles neergezet, keek hem met haar schitterende ogen aandachtig aan en vroeg toen:

— Vindt gij het niet vreemd, dat ik, als alleen wonende weduwe, een heer om deze tijd van de avond ontvang?

Raffles haalde even de schouders op en antwoordde:

— Het is misschien niet alledaags, maar daar houd ik van! Bovendien, gij zijt buitengewoon schoon en schone vrouwen kunnen zich alles veroorloven, nietwaar? Zij staan als het ware boven de wet, de wet van de conventie!

— Ik dank u voor het compliment, mijnheer... mijnheer... maar dat is waar ook, zo viel zij zich zelve met een zilveren lachje in de rede, ik weet nog niet eens hoe gij heet, en gij kent natuurlijk mijn naam evenmin!

— Wat het laatste aangaat, daarin vergist gij u toch, zei Raffles glimlachend. Hebt u een ogenblik kunnen denken, dat ik mij niet aanstonds overtuigd heb van de identiteit der lieftallige vrouw, welke ik het genoeg mocht smaken, naar dit huis te begeleiden? Gij zijt Jessy Kelvin en gij zijt schoner dan de Yessaja, van wie de Griekse Mythologie ons verhaalt.

— Dan zijt gij dus tevreden gesteld, mijnheer, maar ik ben het nog niet! hernam Jessy glimlachend, terwijl zij tegelijkertijd opstond om een glas wijn voor haar bezoeker en zichzelf te gaan inschenken.

Raffles zag nauwkeurig toe, dat zijn glas volkomen leeg was geweest en dat de vrouw haar eigen glas uit dezelfde karaf vulde, alvorens hij het zijne aan de lippen bracht, al begreep hij wel, dat de bandieten er op dit ogenblik volstrekt geen belang bij zouden hebben, hem te doden.

Daarop zei hij:

— Mijn naam is Green, madame, ik ben Engelsman, helaas, geen inwoner van uw stad, daar ik anders wellicht eerder het genoeg zou hebben gesmaakt u te ontmoeten en thans de gelukkigste van alle stervelingen, nu dit heeft plaats gehad.

— Zijt gij... gehuwd? vroeg Jessy langzaam.

— Neen, madame, antwoordde Raffles met een eigenaardige glimlach. Ik heb geen huiselijke aard, ik geloof niet, dat ik er de man naar ben een vrouw gelukkig te maken!

— Waarom zegt gij dat? riep Jessy uit, die een ogenblik haar rol scheen te vergeten. Dat kan niet waar zijn. Gij maakt op mij de indruk van iemand... kortom, ik geloof niet wat gij zegt! Hebt ge er ooit de proef van genomen?

— Bedoelt gij daarmee, of ik ooit verliefd ben geweest?

— Dat niet, maar gij zult mij toch zeker niet wijs maken, dat gij nimmer hebt lief gehad?

— Ik herinner het mij niet goed meer, ik meen van wel, lang geleden.

— En daardoor hebt gij zeker veel geleden? vroeg Jessy Kelvin op zachte toon.

— Het heeft een man van mij gemaakt, madame, de man die ik nu ben.

De beide personen, die hier met zulke wonderlijke voornemens bijeen zaten, zwegen een ogenblik en Jessy keek haar bezoeker lang aan.

Toen scheen zij zich aan haar eigen gedachten te ontrukken en stond op, teneinde de reeds geleedigde wijnglazen te vullen.

Toen zij weer plaats nam, keek zij Raffles opnieuw van onder haar lange wimpers aan, voor zij weer begon:

— Mag ik vragen, welk beroep gij uitoefent?

— Avonturier, madame, antwoordde Raffles glimlachend.

Het was slechts één woord, maar het deed de jonge vrouw half van haar stoel opspringen, en een ogenblik verbleken.

Zij vreesde, dat haar spel doorzien was, dat de helper van Raffles reeds alles wist, en dat hij nu op onbeschaamde wijze het net verbrak, dat zij om hem had willen spinnen.

Maar hét volgend ogenblik was zij weer gerustgesteld.

De man tegenover haar zat daar zo rustig en glimlachend, alsof hij zich in de salon bevond van haar huis, omgeven door een groot aantal bezoekers en hij deed behagelijk een trekje aan de sigaret, welke hij had mogen opsteken,

na haar daartoe verlof te hebben gevraagd.

Zij wist, dat hij een avonturier was, en dat hij het zelf zei, dat vloeide eenvoudig hieruit voort, dat hij wellicht een zonderling was en in de vaste overtuiging, dat hem volstrekt niets kon deren, als hij dit tegenover een vrouw van zulk een vrije levenswandel als Jessy Kelvin ridderlijk verklaarde.

Toch had haar stem een andere klank, toen zij met een kort lachje hernam:

— Een avonturier, toch zeker in de goede betekenis van het woord, een man die avonturen zoekt.

— Ook dat, madame, ik zoek avonturen, en ik vind ze ook bij grote hoeveelheden, dat mag ik gerust van mij zelf verklaren. Ik geloof echter niet, dat de rechter bepaald ingenomen zal zijn met de aard van mijn avonturen, tenminste, wanneer ik hem die zou mededelen; ik ben namelijk inbreker!

Raffles had dit alles met een glimlachend gelaat gezegd en schijnbaar zijn aandacht uitsluitend bepaald tot de rook die uit zijn sigaret opsteeg.

Jessy Kelvin begon zich ongerust te gevoelen...

Zij begreep niet, waarom de man, die tegenover haar zat, dit zo ronduit verklaarde. Als zij zich een ogenblik verplaatste in zijn gedachtengang, dan moest zijn optreden raadselachtig heten, want zou hij dit ooit durven verklaren aan een dame, uit de hoogste New-Yorkse kringen?

Zij schoof onrustig in haar stoel heen en weer en haar ogen hadden een flakerende glans gekregen.

— Gij maakt zeker een grapje? vroeg zij op gedempte toon.

— Volstrekt niet, madame, ik spreek in volle ernst. Ik maak van het inbreken mijn beroep, ten eerste omdat ik het opwindend vind, ten tweede omdat ik mij tot vijand heb verklaard van de maatschappij en ten derde, omdat ik de opbrengst van mijn ondernemingen dringend nodig heb om verschillende

misstanden welke ik herhaaldelijk op mijn weg ontmoet, weer goed te maken.

— Maar dan... dan zijt gij... kreet Jessy, die wasbleek was geworden, terwijl zij half uit haar stoel oprees.

— Zeg het vrijuit, madame, ik ben John Raffles zelf.

Een krampachtige rilling liep over 't gelaat van de schone duivelin, bij het horen van deze weinige woorden.

Haar ogen hadden een doffe glans gekregen en schenen in de kassen te branden.

Zij snakte een paar keren naar lucht, zozeer was zij verrast, maar reeds ging Raffles onverstoorbaar voort:

— Uwerzijds was het natuurlijk een kleine vergissing, maar ik neem het u volstrekt niet kwalijk! Men kan ook niet op alles tegelijk letten en in uw plaats zou ik ook waarschijnlijk eveneens zo gehandeld hebben, als gij het deed. Mag ik u vriendelijk, doch dringend uitnodigen op uw stoel te blijven zitten?

Raffles had deze vraag gedaan, omdat de vrouw tegenover hem de handen op de stoelleuning had gelegd en blijkbaar voornemens was op te staan.

Nu vielen de handen weer slap in haar schoot en met een dof gevoel in het hoofd, waaraan zij zelf geen naam kon geven, bleef de vrouw onbewegelijk zitten, de ogen op de Grote Onbekende gericht.

Raffles blies kalm de rookwolkjes uit zijn sigaret en hernam:

— Ik begrijp, dat het voor u een onaangename zaak is. Gij hebt u vergist, de arbeid wordt er voor u niet gemakkelijker op en het ergste is, dat het nog veel onaangenamer voor u gaat worden!

— Wat wilt gij zeggen? Wat zijt gij voornemens? vroeg Jessy Kelvin hijgend.

— Welk een vraag, madame! Het verwondert mij, die te horen uit de mond van een vrouw, die zelf niet vreemd moet zijn geweest aan een aantal kleine zaakjes, die haar wel eens voor de recht-

bank zouden kunnen brengen. Hoe nu, gij zijt schatrijk, gij bewoont een huis als een paleis en gij vraagt mij, John Raffles, wat ik nog meer zou willen?

De jonge vrouw was bleker dan een dode geworden en haar kleine hand sidderde.

Een van die handen ging tastend in de richting van haar heup, maar Raffles had het gebaar gezien en beval kortaf:

— Blijf rustig zitten en verroer u niet. Denkt gij met een kind te doen te hebben of met een man, die voor de schoonheid kruipt? Natuurlijk zijt gij gewapend, maar als gij meent, van uw wapen gebruik te maken, dan zal ik u dat wel anders tonen!

En bliksemsnel trok Raffles zijn eigen revolver, waarop hij hernam:

— Het is misschien niet hoffelijk tegenover een vrouw, en zeker niet tegenover een schone vrouw, maar het gaat niet anders, ik zal u moeten bestelen!

Hij was opgestaan en hernam kortaf:

— Sta op!

De vrouw gehoorzaamde, bleker nog dan zoeven.

Met één stap was Raffles bij haar en een enkele greep in de tas van gouden schakels, terzijde van haar rok neerhangend, bracht de kleine browning in zijn bezit.

— Ga weer zitten, beval Raffles.

De vrouw liet zich meer in de stoel vallen, dan dat zij ging zitten, in haar ogen een uitdrukking van onderworpenheid, ja, van ontzag, die in zonderlinge tegenspraak was met de zegepralende uitdrukking van zoeven.

Zij zat nog nauwelijks, of zij voelde haar polsen in twee sterke boeien geklemd, die met een klikkend geluid dicht sprongen.

En nauwelijks was zij van de verbazing daarover bekomen, of 'n doek werd om haar mond gebonden, die haar het schreeuwen volkomen belette.

Tenslotte werd er een brede riem achter haar rug om tussen de ellebogen door gehaald en vastgegespt, zodat het

haar onmogelijk was, de geboeide handen naar de doek te brengen.

Dit alles had nauwelijks een paar seconden geduurd.

Zodra de vrouw daar roerloos en machteloos neer zat, en er van haar gelaat bijna niets te zien was, dan haar groot geworden fluweelzwarte ogen, nam Raffles haar met stoel en al op en droeg haar als een kind naar de verste hoek van het vertrek, daar, waar zich de deur bevond.

Vervolgens drukte hij op een belknop en wachtte rustig de komst van de bediende af.

Een ogenblik later ging de deur open en de man met het schaapachtige gezicht verscheen op de drempel.

Maar er geschiedde iets anders dan Raffles verwacht had, de man scheen inderdaad minder schaapachtig te zijn, dan hij op het eerste gezicht had gemeend.

De bediende had namelijk een revolver in de hand en grijnslachte en dat maakte er zijn gelaat niet mooier op.

En daarenboven was hij niet alleen. Achter hem verschenen een viertal

mannen, eveneens gewapend en die in een ogenblik het vertrek waren binnengedrongen.

Het plan van Raffles was geweest, de bediende eenvoudig neer te slaan en vervolgens het gehele huis naar zijn zin te plunderen.

Raffles was echter een verstandig man, hij begreep, dat hij een vergissing begaan had en hij schikte zich in het onvermijdelijke.

Aangaande de aard van de vijf mannen, die waren binnengetreden, verkeerde hij nog in het onzekere, maar die onzekerheid zou niet lang duren.

Een hunner trad een paar stappen naar voren, met opgeheven revolver en een boosaardige schittering in zijn groengrijze ogen en zei op hatelijke toon:

— Deze afloop had gij zeker niet verwacht, nietwaar Raffles? Gij weet zeker wel, wie ik ben?

— Wie eenmaal uw dierlijk uiterlijk gezien heeft, die vergeet het niet spoedig meer, Dr. Fox, antwoordde Raffles kalm.

HOOFDSTUK VII

GEVANGEN

Een ogenblik bleven de mannen zwijgend tegenover elkaar staan en daarop hernam de meester:

— Ik moet u tot mijn spijt verklaren, John Raffles, dat ik eigenlijk een hoger denkbeeld van uw waakzaamheid had gevormd. Tot dusver hebt gij alles zeer handig gedaan, maar gij schijnt er in het geheel geen rekening mee te hebben gehouden, dat men wel eens achterdocht omtrent uw persoon zou kunnen koesteren!

Hij zweeg even om Raffles een loerende blik toe te werpen en ging toen voort:

— Die vrouw daarginds, die gij zo behendig om de tuin hebt weten te leiden, kon niet beter weten, maar uw doodsvijanden waren op hun hoede. Jessy Kelvin meende, dat gij slechts de helper van Raffles waart; ik zelf heb dadelijk gevreesd, dat hier weer een van uw duivelse streken achter school, en de uitkomst heeft getoond, dat ik gelijk had. Gij schijnt niet zeer verbaasd te zijn, mij hier te zien, vervolgde hij met een zweem van spijt in zijn stem.

— In het geheel niet, Dr. Fox, antwoordde Raffles rustig. Men moet er immers ieder ogenblik van zijn leven op verdacht zijn, door een boze kwaal te worden overvallen. Ik heb u slechts één verzoek te doen! Maak het kort.

— Zeker, gij zoudt het liefst willen, dat een kogel uit onze revolver u aanstonds neervelde, maar zo haastig zullen wij toch niet handelen. Wij denken

er niet aan, madame Kelvin te compromiteren en dat zou zeker geschieden, wanneer wij u hier, met een paar kogelwonden in het hoofd, als lijk achterlieten. Neen, neen, zo overhaast zullen wij niet handelen. Ik verzeker u, dat gij er niet bij zult verliezen, door te wachten, integendeel, had ik bijna gezegd, hahà!

Toen wendde hij zich, zonder echter zijn blikken van zijn doodsvijand af te laten dwalen, tot de mannen, die hem hadden vergezeld en zei:

— Maak u van hem meester, wij zullen hem dadelijk wegvoeren. De rechtszitting zal niet lang duren, van een advocaat zal onze man zich moeten spelen!

Raffles haalde de schouders op en zei op koele toon:

— Ik had van u niet anders verwacht.

Raffles liet zich dus kalm de handen op de rug binden met een stevig touw, waarbij Fox zich in persoon overtuigde, dat de knopen behoorlijk gelegd waren.

Een van de bandieten was intussen reeds op Jessy Kelvin toegetreden en had haar de doek van de mond genomen en de riem losgemaakt.

Hij was echter niet in staat de boeien te openen.

Fox had ongeduldig toegekeken en riep nu toornig uit:

— Wat treuzel je toch, waarom maakt je de boeien niet los?

— Het is mij onmogelijk, meester, het zijn geen gewone politieboelen, ik zie geen kans ze open te krijgen, antwoordde de bandiet.

Fox beet zich op de lippen en zei toen kortaf:

— Maak zijn touwen weer los, dan moet hij de boelen maar openen! Houdt hem je revolver onder de neus, om hem wat bereidwilliger te maken!

— Dat is volstrekt niet nodig, Dr. Fox, hernam Raffles koeltjes. Ik ben een gentleman en het heeft mijzelf veel leed gedaan, dat ik in de noodzakelijkheid verkeerde, een jonge en schone vrouw op zulk een ruwe wijze tot machteloosheid te dwingen.

De bandieten hadden de touwen weer los gemaakt, die zijn armen op de rug gebonden hielden en Raffles trad op de jonge vrouw toe, die hem aanzag met een blik, waarvan hij de betekenis pas later zou begrijpen.

Het was een blik, waarin angst, bewondering en nog een ander, meer teder gevoel om de voorrang streden.

Raffles was met een hoffelijke buiging op haar togetreden en zei, terwijl hij met een eenvoudig stiftje de boeien opende:

— Ik bied u mijn verontschuldigen aan, madame, indien ik u soms een weinig pijn heb gedaan; ik heb getracht u zo zacht mogelijk te behandelen.

— Maar gij hadt mij toch willen bestelen, nietwaar? vroeg Jessy Kelvin, terwijl zij Raffles strak aankeek.

— Dat had ik, madame en het doet mij evenzeer leed, dat ik niet in die opzet geslaagd ben!

— Genoeg gepraat, viel Dr. Fox op ruwe toon uit. Boeit zijn armen opnieuw, mannen.

Weer werden de armen van Raffles op zijn rug bevestigd, terwijl twee revolvers in de onmiddellijke nabijheid van zijn hoofd schotvaardig werden gehouden.

Raffles had tersluiks een blik op de pendule geworpen, die op de marmeren

schoorsteenmantel stond; het was kwart voor elf.

Het zou dus nog een kwartier duren, voor Brand met de auto terugkeerde en dan zou hij waarschijnlijk reeds ver weg zijn, zonder dat Brand in staat zou zijn, zijn spoor terug te vinden!

Fox overtuigde zich nogmaals dat de touwen stevig vastzaten en bromde toen tussen de tanden:

— Het liefst zou ik hem rondom met duigen beslaan en dan zou ik er nog niet zeker van zijn, dat hij niet zou weten te ontsnappen! Twee van jullie moeten hem voortdurend in het oog houden en ik stel jullie persoonlijk aansprakelijk als hij desnietteenstaande mocht ontkomen! Staat de auto gereed?

— Ja, meester! antwoordde een der bandieten.

— Voert hem dan weg, maar wacht, knevelt hem eerst! Hij is in staat om op straat dadelijk te gaan schreeuwen, en dat moeten wij voorkomen! Overtuigt je verder, dat er zich niemand in de nabijheid bevindt, als jullie hem naar de auto brengen en zorg dat alles in een paar seconden gedaan is!

— Het zal geschieden, meester! antwoordde dezelfde bandiet, die zoeven reeds gesproken had.

Fox wendde zich nu tot Jessy Kelvin, die zwijgend in dezelfde stoel was blijven zitten en zei:

— Weliswaar is uw zending niet geslaagd in de zin zoals wij verwacht hadden, maar niettemin heeft zij, al is het niet rechtstreeks, geleid tot de gevangenneming van mijn persoonlijke doods-vijand en daarvoor zeg ik u dank!

Hij had de rechterhand van de jonge vrouw gevat en bracht deze vluchtig aan de lippen.

Jessy Kelvin had niets geantwoord, maar zij stond nu op en schreed langzaam door het vertrek om te zien, hoe vier van de bandieten met Raffles heen gingen.

De vijfde, de bediende met het schaap-achtige gezicht, bleef achter.

Een ogenblik bleef Jessy Kelvin midden in het vertrek staan, zeer bleek en met de kleine handen op de borst gedrukt.

En als de bediende goed had toegeleuisterd, dan had hij haar kunnen horen mompelen:

— Een man! Een man in de ware betekenis van het woord. Dat is ware heldenmoed! Geen spier van zijn gelaat vertrok, toen eensklaps al zijn plannen in duigen vielen. Geen ogenblik verliet hem zijn kalmte, toen hij plotseling zijn doodsvijand tegenover zich zag. En nu, nu gaat die man, die vreselijke Fox hem ter dood brengen, hem martelen, hem druppel voor druppel het bloed aftappen. En toch, wat raakt mij dit? Ben ik niet, wie ik ben? Wat is er met mij geschied, in die weinige uren, dat ik hier zulk een vlijmende pijn gevoel, hier onder mijn handen, die zelfs de revolver gevoerd hebben?

Zij stond een ogenblik verdwaasd voor zich uit te kijken en scheen toen plotseling een besluit te nemen. Zo snel als de weerlicht rukte zij de bediende de revolver uit de hand, sloeg hem er mée buiten kennis, waarop ze hem stevig vast bond.

Zij trok haastig een mantel aan, drukte zich een eenvoudige hoed op het hoofd en verliet het vertrek.

Op de gang bleef zij even luisteren.

Zij hoorde hoe juist de voordeur werd dicht geslagen en ijlde de trappen af.

De vestibule was schemerachtig verlicht en door een klein venster naast de deur zag zij de auto gereed staan, waarin Raffles zou worden weggeleid.

Met kloppend hart bleef zij staan, totdat de vijf mannen in de auto hadden plaats genomen, die aanstonds weg reed.

Toen rukte zij op haar beurt de voordeur open en enige seconden gingen voor haar in vreselijke spanning voorbij, want zo lang duurde het voor er een onbezette huurauto voorbij reed.

Zij wenkte de chauffeur en riep de man op gedempte toon toe, nog voor de auto stil stond:

— Rijd die grote donkerrode auto achterna, met die Amerikaanse kap, maar nader hem niet dichters dan tot op vijftig meter! Een flinke fooi, als gij uw werk goed doet.

Zij wachtte het antwoord niet eens af, maar sprong in de wagen.

En ternauwernood was dit geschied, haar gestalte was nog goed zichtbaar, of daar kwam een tweede auto aanrijden, waarvan de bestuurder vol verwondering naar de vrouw keek, die daar instapte.

De chauffeur was Charles Brand, die slechts weinige minuten vóór zijn tijd kwam aanrijden.

En naast hem zat de reusachtige James Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende en zijn metgezel bij talrijke gevaarvolle avonturen.

— Voor de duivel, wat gebeurt er nu? vroeg Brand op verbaasde toon, zich tot Henderson wendend. Er zal toch niets met Mylord gebeurd zijn?

— Dat is, dunkt mij, onmogelijk, antwoordde Brand. Hij was alleen met haar en als er iets gebeurd was, dan had zij hulp moeten hebben! Laten wij die auto eens achterna gaan!

Een ogenblik later reden de drie auto's snel op een onderlinge afstand van vijftig meter door deze stille wijk van New York.

Het duurde niet lang, of de voertuigen hadden de laatste huizen van de voorstad achter zich en weldra stond de donkerrode auto stil voor een afzonderlijk gelegen huis, dat in diepe duisternis gehuld scheen.

Dadelijk had de chauffeur van de huurauto zijn wagen tot stilstand gebracht en haar zelfs een weinig achteruit laten rijden, daar zich daar juist ter plaatse een kromming in de weg bevond, terwijl nu het huis aan het oog ontrokken was door een dicht bosje.

Jessy Kelvin kon dus uitstappen, zonder dat dit door de personen in de voorste auto gezien werd.

Zij betaalde de chauffeur, gaf de man een goede fooi en zond hem weg.

Een ogenblik stond zij in beraad en mompelde:

— Als zij vragen, wat ik kom doen, wat zal ik dan antwoorden? Ik kan immers niet zeggen, dat ik... dat ik die man lief heb. Een man, die ik gisteren nog niet kende..., die onze natuurlijke vijand moet zijn! Welnu, dan zal ik huichelen, dan zal ik verklaren, dat ik ben gekomen, om te zien hoe hij gemarteld wordt. En ik zal wel een middel vinden om hem te bevrijden, zonder dat zij weten, dat ik het was, die hem de vrijheid hergaf.

Juist had de vrouw deze opmerking bij zichzelf gemaakt, toen zij hevig verschrikte.

Ter weerszijden waren eensklaps twee schaduwen als uit de grond verzezen, gestalten van twee mannen, waarvan de ene buitengewoon breed en lang was.

En die beide mannen hadden iets glinsterends in de vuist, waarvan zij de aard maar al te goed kende, het waren twee revolverlopen.

Het eerst dacht de vrouw aan struikrovers, maar de snit van hun kleding, hun gehele uiterlijk, deed haar spoedig van haar mening terugkomen.

— Wat wilt gij? vroeg zij op gesmoorde toon.

— Waar is de man, die bij u was? vroeg Brand op strenge toon. Is hij in dat huis? Tracht ons niet te bedriegen, want het zou u bitter berouwen!

De jonge vrouw knikte zwiingend, bleker dan een dode.

— Hoe is dat mogelijk? ging Brand voort.

— Hij is overvallen door mijn medeplichtigen.

— Wat doet gij hier?

— Ik wilde hem trachten te redden!

Brand greep haar beide polsen en trok haar in 't licht van een lantaarn, die een weinig verder stond.

Hij staarde haar in het bleke gelaat en het onderzoek van haar trekken onthulde hem een geheim, dat een vage glimlach op zijn gelaat bracht.

— De oude geschiedenis, die altijd nieuw blijft, gromde hij voor zich heen. Gij hebt dus berouw, dat ge Raffles in de val hebt gelokt?

— Ik geloof, dat ik mijn leven zou willen geven, om het ongedaan te maken, hernam Jessy Kelvin op hese toon. Zijt gij zijn vrienden?

— Zijn vrienden tot in de dood. Kent gij dat huis daarginds?

— Ik ben er een paar maal geweest.

— Waartoe dient het?

— Men gebruikt het meestal als gevangenis voor schatrijke personen, die zijn opgelicht en wier familie een losprijs moet betalen.

— Wilt gij ons helpen?

— Ja!

— Weet gij, dat gij u daardoor aan de wraak van... uw medeplichtigen blootstelt?

— Dat weet ik!

— En toch aarzelt gij niet?

— Ik aarzel niet.

— Kent gij de inrichting van het huis?

— Ik geloof wel, dat ik er de weg zou kunnen vinden.

— Hoeveel personen kunnen wij daar aantreffen?

— Hoogstens vier of vijf!

— Laten wij dadelijk gaan, mijnheer Brand! drong James Henderson aan. Wat betekenen vijf man voor ons?

— Je hebt gelijk, James, hernam Brand.

Snel keerden zij alle drie naar de auto terug en brachten haar zo dicht mogelijk bij het huis.

Daarop slopen zij er op toe, dekking zoekend achter een hoge heg, die de voortuin van de weg afscheidde.

Er brandde nu licht in de gang, maar juist toen het drietal aankwam, verdween ook dit schijnsel weer.

— De voordeur is zeker zeer stevig? vroeg Brand, terwijl hij zich opnieuw tot de jonge vrouw wendde, die met doodsbleek gelaat tegen het hek leunde.

— Zij is met bouten en grendels afgesloten! antwoordde Jessy.

— Dan maar aan de achterzijde!

— Daar is in het geheel geen deur.

— Er zullen toch wel vensters zijn?

— Ja, maar thans zullen de stalen luiken wel zijn neer gelaten.

Het volgende ogenblik bewees, dat de jonge vrouw gelijk had, want een zacht ratelend geluid werd waarneembaar, de bandieten sloten alle vensters met stalen luiken af!

— Maar wij moeten toch naar binnen, zei Henderson, terwijl hij zijn geweldige vuisten krampachtig balde.

— Ik weet het, het dak, fluisterde Brand. Daar ginds staat een schuur, daarin zullen wij wel een ladder vinden.

Zij snelden op de schuur toe. De deur er van was gesloten, maar in een oogwenk had Brand het slot met een looper geopend.

Het toeval was hun gunstig, daar lag een lange ladder.

Henderson laadde het voorwerp op zijn schouder en het volgend ogenblik hadden zij het tegen de muur van het huis gezet en de beklimning begon.

In een ogenblik was het drietal op het schuine dak, waar zich een zolderluik bevond.

Ook dit was gesloten en weer moesten de lopers van Brand te hulp komen.

Het luik werd geopend en zo voorzichtig mogelijk daalden de vrouw en de twee mannen nu langs de smalle trap omlaag.

De deur van de zolder, welke zij bereikt hadden, stond open en zij konden ongehinderd de trappen afgaan, die hen naar de smalle vestibule leidden.

Toen bracht Jessy haar mond bij het oer van Brand en zei bijna onhoorbaar:

— Daar is de martelkamer, daar achter die stalen deur! Gij zult er nooit kunnen binnendringen.

Zij had dit laatste op wanhopige toon gefluisterd, terwijl zij de handen wrong.

— Wij zullen er door komen, hernam Brand geruststellend. Ga zo ver mogelijk de trap weer op.

De jonge vrouw gehoorzaamde en Henderson en Brand volgden haar.

Toen hij op veilige afstand was, haalde Brand een klein voorwerp uit de zak, dat er uitzag als een sinaasappel, maar wat kleiner, verzette er een klein penetje aan en wierp het toen met kracht tegen de stalen deur.

Een daverende slag liet zich horen, een wolk van gruis en stof vulde de vestibule, Henderson stormde de trap af en wierp zich met alle macht tegen de reeds half versplinterde stalen deur, die voor zijn geweldig gewicht bezweek.

Met opgeheven revolver stormden de twee mannen het vertrek binnen en het eerste wat zij zagen, was Raffles, die aan een dikke ijzeren paal was gekluisterd, terwijl een der bandieten blijkbaar bezig was geweest, een klein houtvuur in een ijzeren korf aan te maken en te onderhouden, stellig bestemd om de ongelukkige levend met ijzeren staven te schroeven en te brandmerken.

De vier bandieten waren zo verbijs-terd door de hevige losbarsting, dat zij een ogenblik roerloos bleven.

Fox was de eerste, die zijn tegenwoordigheid van geest herkreeg.

Met een enkele sprong was hij bij de deur.

— Houdt hem vast, riep Raffles, het is Fox.

Maar het was reeds te laat, de bandiet was met een honend gelach eensklaps verdwenen, alsof hij door de grond was gezonken.

Nu trokken ook de andere schurken hun revolvers, maar zij konden er geen gebruik van maken, Henderson en Brand waren hen te vlug af en legden

hen met een paar welgemikte schoten neer.

In een ogenblik waren de touwen doorgesneden, waarmede Raffles aan de paal gebonden was en toen kwam er een vrouw binnen wankelen, die sidderend voor Raffles bleef stil staan en steunde:

— Vergiffenis! Ik wist niet wat ik deed!

Raffles keek haar een ogenblik zwijgend, ernstig aan en zei toen:

— Ik vergeef u, maar werp dit leven van u af! Het betaamt geen vrouw en laten wij nu aanstonds terugkeren, wie weet gaat Fox versterking halen!

Met z'n vieren snelden zij uit het sombere huis weg en ijlden naar de plek, waar zij de auto hadden geparkeerd.

In de verte hoorden zij een zeer snel wegrijdende wagen.

— Dat moet Fox zijn, riep Raffles toornig uit. Hij is ons dus toch weer ontsnapt!

— En hij heeft kans gezien, onze auto onbruikbaar te maken, riep Brand woedend. Hij heeft alle vier de banden door gesneden.

En zo waren de vrouw en de drie mannen, waarvan er een zo juist aan een vreselijke dood ontsnapt was, genoodzaakt een half uur te voet te gaan.

Toen pas vonden zij een huurauto, die hen weer naar New York terugbracht.

Al die tijd had Raffles geen woord gesproken. Maar toen de auto voor het huis van Jessy Kelvin stilstond, en hij haar hielp uitstijgen, zei hij:

— Gij hebt uw leven voor mij gewaagd, ik zal dat nimmer vergeten! Misschien ontdekken de bendeleden, wat gij gedaan hebt en dan verkeert gij in groot gevaar. Mocht dat zo zijn, dan behoeft het u slechts één woord te kosten en ik kom u te hulp. En nu zeg ik u nogmaals en ik roep het u waarschuwend toe: Zeg dit leven voor altijd vaarwel!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

HET DRAMA OP DE BROOKLYNBRIDGE

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

<p>2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van «Goudhaar».
 29. — «Goudhaar».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Mislukte Samenzwering.
 58. — De Kool des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.</p> | <p>62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het Geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huus
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vioolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgene Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Foiterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man?
 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumoer om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 103. — Een Onderaards Drama
 104. — De Verzonken Metropolis
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret
 107. — De Negende Steen
 108. — Onraad in Hollywood
 109. — Ossenkop; gang 5
 110. — De bende van «de Ratten»
 111. — Het Avontuur in Hollywood
 112. — De Bende van de Gouden Spin
 113. — Irma Sandrina
 114. — In de val gelokt
 115. — Om een kwart miljoen dollars
 116. — De Giftgas-centrale
 117. — Een mislukte ontvoering
 118. — De Verdwenen Kleindochter
 119. — Helicopter-bandiet
 120. — De Verraderlijke Huisknecht
 121. — Vrouwelijk Lokaas</p> |
|--|--|

IN VOORBEREIDING :

122 — Het Drama op de Brooklyn Bridge